

La XXII Festa-concurs de la Ratafia

L'ancestral beguda espirituosa construeix, al seu voltant, una magnífica proposta ludicocultural a Santa Coloma de Farners, seguida per milers de visitants, tots els segons caps de setmana de novembre.

Després d'un any a sol i serena, amb un temps dominat pels núvols prims, humits, però sense igualar l'aplec, la Festa-concurs de la Ratafia ha estat per 22è any consecutiu protago-

nista central de la tardor a la capital de la Selva. Amb les deliberacions ajustadíssimes i sàvies del jurat –sembla ser que ha estat difícil decantar-se per una de les set darreres finalistes–, Pepita

La vint-i-desena edició es va celebrar del 6 al 9 de novembre del 2003.

Riera de Sarrià de Ter ha succeït Joaquina Roura, també de Sarrià de Ter, en l'honor d'haver elaborat la més excelsa ratafia d'enguany –deduïm, per tant, que Sarrià és terra de grans ratafiaires, d'herbes cordials i d'exemplars nogueres de nous verdes–; cal destacar que el premi a la millor ratafia local ha anat a parar a Marc Alsina, que és coautor de l'amè i profitós llibre commemoratiu del centenari de la cèlebre ratafia Russet d'Olot.(1)

La festa-concurs permet apropar-se a la cultura popular que barreja –diríem que en proporcions adequades– una sèrie d'ingredients que poden variar segons l'anyada. Enguany: teatre amb l'obra *Els bufons del regne*, de la companyia de l'actor Toni Albà; concert rock amb Mesclat –nom molt adient en aquesta festa–; presentació d'un conte per a nens, *El follet ratafiaire*, de Maria Llobet i J. Tolo. C.; sopar popular amb la ratafia com a ingredient primordial de les receptes; petites exposicions: de cartografia, de fotografies de Marcel Font sobre la integració dels estrangers a la cultura catalana, de rellotges de fusta, i la interessant exposició de la gairebé artista local –nascuda a Terrassa– Glòria Morera,

Les comarques els visiten

Un plafó lluminós prop de l'estació del Clot m'ho ha fet saber: *El Punt*, el diari de les comarques gironines, desembarca a Barcelona. Sense haver de formar part de l'empresa, els motius per felicitar-se'n són múltiples, des de la saludable pluralitat informativa que suposa tota incorporació d'un nou mitjà de comunicació independent –sobretot tenint en compte la migrada oferta que hi havia fins ara de premsa diària en català–, fins a la satisfacció una mica xovinista de veure una iniciativa gironina que com una taca d'oli s'ha anat escampant fins arribar al cap i casal. El setge s'havia anat preparant amb les edicions a comarques diguem-ne transfrontereres i paragironines, com la del Maresme, i més avall encara, amb l'edició de Badalona, mentre que per la banda sud s'anava estenent el cercle amb les edicions del Camp de Tarragona i del Penedès. Si les analogies militars encara no molesten, podríem batejar com a guerra de guerrilles l'estratègia d'introduir el seu setmanari *Presència* com a suplement entre la premsa comarcal, mentre que *El 9*, el seu diari esportiu, en seria l'escamot d'avantguarda. Ara, doncs, ha començat l'assalt final a una Barcelona tan entotsolada en el seu cosmopolitisme que, a voltes, sembla avergonyir-se de la llengua pròpia. En aquest ordre de coses, i si la gosadia no fa aigües (ja que *El Punt* de vegades sembla que li agradi viure perillosament, ara a València, adés a Perpinyà), és d'esperar també que la seva presència, per contacte, engreixi el català periodístic que s'hi estila, aquest barceloní sovint tan descremat i grinyolaire que sembla excretat per una desesmada màquina traductora. El model de llengua per la qual ha optat *El Punt* de vegades tira pel broc gros –encara ric recordant un enginyós titular a la secció d'economia: «Els de Chupa-Chups han llepat fort»–, però en qualsevol cas s'hi nota que els redactors fan ús d'una llengua viva, quotidiana i amb un estat de salut mitjanament acceptable. Per tot plegat, doncs, per a aquesta travessia barcelonina, només cal desitjar a *El Punt* bon vent i barca nova.

Josep Pujol i Coll